

عنوان مقاله:

معماری پایدار، عنصری فراموش شده در مسکن روستاهای شمال ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری، مرمت، شهرسازی و محیط زیست پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

عباس علی پور - عضو هیات علمی و استادیار پژوهش مرکز تحقیقات و کشاورزی و منابع طبیعی مازندران

بهاره مظفرزاده - فارغ التحصیل کارشناسی دانشگاه شهید بهشتی، دانشجوی کارشناسی ارشد موسسه آموزش عالی روزبهان

خلاصه مقاله:

اگر به روند شکل گیری سکونتگاههای روستایی در گذشته نگاهی داشته باشیم خواهیم فهمید که یک روند ارگانیک در ایجاد سکونتگاهها وجود داشته است، معماری سنتی منبع غنی است که پتانسیل قابل توجهی به ما در فهم و طراحی و ساخت پایدار دارد. ساختمان های بومی از مصالح محلی در دسترس ساخته شده اند و به طبیعت احترام می گذارند، از آنجا که معماری پایدار نیز زندگی در طبیعت و با طبیعت است تا حدی بر اصول معماری بومی منطبق است. مخصوصاً در مسکن سنتی روستایی شمال کشور، که ظاهری متفاوت از دیگر نقاط دارد، اقتباس ساده از طبیعت و جغرافیای منطقه نمایان بوده و پاسخگوی نیازهای اساسی مردمانی است که فعالیت های اقتصادی و فرهنگ زیستی آنان متفاوت با دیگر نقاط ایران می باشد. اما در دهه های اخیر توسعه و ایجاد مسکن روستایی توسط سازمان های مربوط، فاقد رویکرد پایداری بوده است، زیرا سازه های معماری به دلیل عدم توجه به محیط، پتانسیل های موجود و مولفه های معماری پایدار، ناتوان از پاسخگویی مطلوب مردمان جامعه است. مقاله پیش رو به معرفی معماری پایدار و بیان الگوهای آن می پردازد، آنگاه با نگاه و مقایسه ی معماری گذشته و کنونی روستاهای شمال ایران، راهبردهایی برای بهبود وضعیت مسکن روستایی در جهت رسیدن به معماری پایدار، با استفاده از معماری بومی بیان کرده است. نتایج نشان داده است، که با توجه به اینکه معماری پایدار منطبق بر اصول معماری وبومی می باشد و از آنجا که قدمت معماری بومی در روستاها بسیار زیاد است، بنابراین قابلیت های زیادی برای ساخت مسکن پایدار در صنعت ساختمان سازی شمال ایران وجود دارد.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، معماری بومی، مسکن، روستا، مسکن روستایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/263892>

